

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Управління Служби безпеки України у Хмельницькій області

Слідчий відділ

вул. Героїв Майдану, 19, м. Хмельницький, 29000, тел. (0382) 65-76-91
www.ssu.gov.ua, e-mail: usbu_hml@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001734

№ _____

На № _____

від _____

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Хмельницький

«14» вересня 2023 року

Слідчий в особливо важливих справах слідчого відділу Управління Служби безпеки України у Хмельницькій області підполковник юстиції Бойко Сергій Анатолійович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 2202324000000121 від 07.07.2023 за фактом вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111, ч. 2 ст. 111, ч. 1 ст. 408 (чинної до 01.07.2020) КК України, та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст.ст. 40, 42, 276 - 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Фасуляку Олександрю Алімовичу, 27.06.1976 року народження, уродженцю с. Глушківці Ярмолинецького району Хмельницької області, громадянину України, зареєстрованому за адресою: АР Крим, м. Сімферополь, вул. Озима, буд. 44, не судимому,

про те, що він підозрюється у:

- **державній зраді**, тобто в діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності України: переході на бік ворога в період збройного конфлікту, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого **ч. 1 ст. 111 КК України**;

- **державній зраді**, тобто в діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності України: наданні іноземній державі допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчиненому в умовах воєнного стану, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого **ч. 2 ст. 111 КК України**;

- **дезертирстві**, тобто в нез'явленні на службу з метою ухилитися від військової служби у разі переведення, а саме у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого **ч. 1 ст. 408 (чинної до 01.07.2020) КК України**.

Фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється Фасуляк О.А.

Верховною радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України.

Незалежність України визнали більшість держав світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно Конституції України, прийнятої Законом України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР (далі – Конституції України), Україна є суверенною і незалежною державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною. Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (далі – РФ) 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Відповідно до ст. 17 Конституції України, захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу. Забезпечення державної безпеки України покладається на відповідні військові формування та правоохоронні органи держави, організація і порядок діяльності яких визначаються законом.

Статтею 65 Конституції України встановлено, що захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України. Громадяни відбувають військову службу відповідно до закону.

Відповідно до ст. 68 Конституції України, кожен (в тому числі Фасуляк О.А.) зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей. Незнання законів не звільняє від юридичної відповідальності.

Згідно з вимогами ст. 2 Закону України від 25.03.1992 № 2232-XII «Про військовий обов'язок і військову службу», ст.ст. 11, 16, 129, 130, 199 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил України, затвердженого Законом України від 24.03.1999 № 548-XIV «Про Статут внутрішньої служби Збройних Сил України», кожен військовослужбовець (в тому числі і Фасуляк О.А.) зобов'язаний свято і непорушно додержуватися Конституції України та законів України, Військової присяги, віддано служити Українському народові, сумлінно і чесно виконувати військовий обов'язок, беззастережно виконувати накази командирів (начальників), та виконувати службові обов'язки, що визначають обсяг виконання завдань, доручених йому за посадою. Ці обов'язки визначаються статутами Збройних Сил

України, а також відповідними посібниками, порадами, положеннями, інструкціями.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, РФ, сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом Організації Об'єднаних Націй.

Відповідно до вимог ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени Організації Об'єднаних націй утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканості або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16.12.1970 № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21.12.1965 № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету; та від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, установлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Відповідно до Закону України від 19.06.2003 № 964-IV «Про основи національної безпеки України» національна безпека визначається як захищеність життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства і держави, за якої забезпечуються сталий розвиток суспільства, своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізація реальних та потенційних загроз національним інтересам у сферах правоохоронної діяльності, боротьби з корупцією, прикордонної діяльності та оборони, міграційної політики, охорони здоров'я, освіти та науки, науково-технічної та інноваційної політики, культурного розвитку населення, забезпечення свободи слова та інформаційної безпеки, соціальної політики та пенсійного забезпечення, житлово-комунального господарства, ринку фінансових послуг, захисту прав власності, фондових ринків і обігу цінних паперів, податково-бюджетної та митної політики, торгівлі та підприємницької діяльності, ринку банківських послуг, інвестиційної політики, ревізійної діяльності, монетарної та валютної політики, захисту інформації, ліцензування, промисловості та сільського господарства, транспорту та зв'язку, інформаційних технологій, енергетики та енергозбереження, функціонування природних монополій, використання надр, земельних та водних ресурсів, корисних копалин, захисту екології і навколишнього

природного середовища та інших сферах державного управління при виникненні негативних тенденцій до створення потенційних або реальних загроз національним інтересам.

Національна безпека України передбачає відсутність загрози у сферах: політичній, економічній, соціальній, військовій, екологічній, науково-технологічній, інформаційній, і полягає зокрема у: безпеці конституційного ладу і державного суверенітету України, невтручанні у внутрішні справи України з боку інших держав, відсутності сепаратистських тенденцій в окремих регіонах та у певних політичних сил в Україні, не порушенні принципу розподілу влади, злагодженості механізмів забезпечення законності і правопорядку (в політичній сфері); у відсутності проблем ресурсної, фінансової та технологічної залежності національної економіки від інших країн, не впливі за межі України інтелектуальних, матеріальних і фінансових ресурсів (в економічній); у відсутності посягань на державний суверенітет України та її територіальну цілісність (у військовій); у відсутності науково-технологічного відставання від розвинутих країн (у науково-технологічній); у не витоку інформації, яка становить державну та іншу передбачену законом таємницю, а також конфіденційної інформації, що є власністю держави (в інформаційній сфері).

Державна безпека - це відсутність загрози, стан захищеності життєво важливих інтересів держави від внутрішніх і зовнішніх загроз в усіх вказаних вище сферах життєдіяльності держави.

Суверенітет держави означає верховенство державної влади, її самостійність усередині країни та незалежність у міжнародних відносинах, яка може бути обмежена лише необхідністю виконувати договори і зобов'язання в галузі міжнародних відносин.

Територіальна цілісність держави передбачає, що всі складові території держави (адміністративно-територіальні одиниці) перебувають в нерозривному взаємозв'язку, характеризуються єдністю і не мають власного суверенітету.

Територіальна недоторканість - це захищеність території країни в існуючих кордонах від будь-яких посягань, що можуть стосуватися незаконної зміни території України, визначеної рішеннями Верховної Ради України і міжнародними договорами України.

Обороздатність - це підготовленість держави до захисту від зовнішньої збройної агресії або збройного конфлікту. Складовими такої підготовленості є сукупність економічного, політичного, соціального, наукового, морально-психологічного та військового потенціалів. Стан обороноздатності України відображають її мобілізаційні можливості, кількість і якість Збройних Сил, її здатність швидко переходити на військовий стан, організовано вступати у військові дії та успішно виконувати завдання по обороні від агресії.

Громадянин України Фасуляк Олександр Алімович, 27.06.1976 року народження, 24.07.1993 був призваний до Збройних Сил України у зв'язку із вступом на навчання до Хмельницького інституту Прикордонних військ України (з 06.09.1995 - Хмельницька академія Прикордонних військ України імені Богдана Хмельницького), де надалі 05.09.1993 прийняв Військову присягу на вірність народу України, згідно якої урочисто присягнув Українському народові завжди бути йому вірним і відданим, обороняти Україну, захищати її суверенітет, територіальну цілісність і недоторканність, сумлінно і чесно виконувати

військовий обов'язок, накази командирів, неухильно додержуватись Конституції України та законів України, зберігати державну таємницю, виконувати свої обов'язки в інтересах співвітчизників.

Надалі 20.06.1997 Фасуляк ОА. закінчив окремих факультет внутрішніх військ МВС України при Академії Прикордонних військ України імені Богдана Хмельницького та отримав відповідний диплом про вищу освіту.

У період з 1997 по 2000 роки Фасуляк О.А. проходив військову службу на офіцерській посаді у 9 окремій бригаді внутрішніх військ МВС України, далі з 2000 по 2014 роки Фасуляк О.А. проходив військову службу на офіцерських посадах у 9 бригаді внутрішніх військ МВС України (військова частина 3009) управління Кримського територіального командування внутрішніх військ МВС України.

При цьому, з 16.12.2008 по 26.03.2014 Фасуляк О.А. перебував на посаді командира стрілецького батальйону (з конвоювання, екстрадиції та охорони підсудних) 9 бригади (військова частина 3009) управління Кримського територіального командування внутрішніх військ МВС та мав військове звання «підполковник».

В той же час, упродовж 2013 року, у зв'язку з демократичними процесами, які відбулися в Україні, не встановлені на цей час службові особи Збройних Сил та інших військових формувань РФ, Федеральної служби безпеки РФ (далі – ФСБ РФ) та представники влади РФ, на території РФ вступили у злочину змову та домовилися про здійснення протиправних умисних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

З метою реалізації вказаного умислу, не встановлені на цей час службові особи Збройних Сил РФ, ФСБ РФ та представники влади РФ упродовж 2013 року на території РФ розробили злочинний план, яким передбачалося для досягнення військово-політичних цілей РФ, поряд з застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних засобів, застосування засобів прихованого характеру, які полягали у використанні протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України, формуванні під інформаційним впливом внутрішньої опозиції для створення постійно діючого фронту по всій території України.

З грудня 2013 року по лютий 2014 року для забезпечення схвалення і підтримки громадянами РФ і жителями південно-східних регіонів України злочинних діянь, направлених на порушення суверенітету і територіальної цілісності України та відновлення впливу і вагомості РФ на світовій арені, вказаними особами організовано ведення інформаційно-пропагандистської підривної діяльності, яка у тому числі призвела та призводить до розпалювання національної ворожнечі.

Так, за допомогою всіх видів медіа ресурсів РФ у цей період розпочато негативне викривлення подій на «Євромайдані», якими вказувалось на хибність Європейського вектору розвитку зовнішніх відносин України та шляхом перекручування, хибного тлумачення, компонування інформації для зміни свідомості та ставлення громадян РФ і місцевих жителів південно-східних регіонів України, представників опозиційних сил зображали як прихильників націоналістичних поглядів та побудови української держави на засадах ідей національної самосвідомості та ідентичності, учасників національно-визвольного

руху середини ХХ століття (ОУН, УПА) - як прибічників та послідовників фашизму, пропагуванні їх неповноцінності за ознаками ідеологічних та політичних переконань.

В подальшому, не встановлені на цей час службові особи Збройних Сил РФ, ФСБ РФ та представники влади РФ, продовжуючи виконання вказаного злочинного плану, всупереч вимогам п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували, розв'язали і почали ведення агресивної війни проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію України - Автономну Республіку Крим і м. Севастополь, здійснили тимчасову окупацію вказаної території, чим змінили межі території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Протягом лютого-березня 2014 року військовослужбовцями Збройних Сил РФ шляхом збройної агресії, з погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, було захоплено державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, розташовані на території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, тим самим порушили територіальну цілісність та державний суверенітет України, що продовжується по теперішній час.

Таким чином, з 20.02.2014 Автономна Республіка Крим та місто Севастополь фактично знаходились під окупацією військових підрозділів Збройних Сил РФ та інших військових формувань РФ.

Постановою Ради Федерації Федеральних Зборів РФ «Про використання Збройних Сил Російської Федерації на території України» № 48-СФ від 01.03.2014 за результатами звернення Президента РФ, виходячи з інтересів безпеки життя громадян РФ, власних співвітчизників і особового складу військового контингенту ЗС РФ, що дислокуються у відповідності з міжнародним договором на території України (Автономна Республіка Крим), у відповідності з п. «г» ч. 1 ст. 102 Конституції РФ надано згоду Президенту РФ на використання ЗС РФ на території України до «нормалізації суспільно-політичної обстановки в Україні».

06.03.2014 так звана «Верховна Рада Автономної Республіки Крим» ухвалила Постанову «Про проведення загальнокримського референдуму» №1702-6/14, чим порушила конституційний принцип територіальної цілісності України та вийшла за межі своїх повноважень, встановлених Конституцією України, Конституцією Автономної Республіки Крим, іншими нормативно-правовими актами.

Факт порушення був встановлений Конституційним Судом України, який у рішенні від 14.03.2014 року № 2-рп/2014 визнав зазначену Постанову такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною), внаслідок чого вона втратила чинність. З огляду на це Верховна Рада України 15.03.2014 року ухвалила Постанову «Про дострокове припинення повноважень Верховної Ради Автономної Республіки Крим», внаслідок якої парламент Автономної Республіки Крим втратив будь-яку легітимність.

11.03.2014 так званою «Верховною Радою АР Крим» прийнята так звана «Декларація незалежності Автономної Республіки Крим та міста Севастополь», якою проголошено Автономну Республіку Крим включно з містом Севастополь «суверенною державою» - «Республікою Крим».

15.03.2014 Верховна Рада України ухвалила Постанову «Про дострокове припинення повноважень Верховної Ради Автономної Республіки Крим», внаслідок якої парламент Автономної Республіки Крим втратив легітимність.

18.03.2014 підписаний «Договір між РФ та «Республікою Крим» про прийняття до РФ «Республіки Крим» та утворення у складі РФ нових суб'єктів», який вже 19 березня рішенням Конституційного Суду РФ визнаний таким, що відповідає Конституції РФ, 20.03.2014 його ратифікувала більшістю голосів Держдума РФ, а 21.03.2014 - Рада Федерації Федеральних Зборів РФ.

21.03.2014 прийнятий Федеральний Конституційний Закон РФ № 6-ФКЗ, схвалений Держдумою РФ 20.03.2014 та Радою Федерації Федеральних Зборів РФ 21.03.2014, яким прийнято до РФ «Республіку Крим» та утворені в складі РФ нові суб'єкти - «Республіка Крим» та «місто федерального значення Севастополь». Підставами для прийняття «Республіки Крим» до РФ визнані:

а) результати «загальнокримського референдуму», проведеного 16.03.2014 в АР Крим;

б) «Декларація про незалежність АР Крим та міста Севастополя»;

в) «Договір між РФ та Республікою Крим про прийняття до РФ Республіки Крим та утворення у складі РФ нових суб'єктів»;

г) пропозиція «Республіки Крим» та «міста з особливим статусом Севастополя» про прийняття до РФ;

г) даний ФКЗ (ч. 2 ст. 1 ФКЗ) «Республіка Крим» вважається прийнятою до РФ з дати підписання «Договору між РФ та «Республікою Крим» про прийняття до РФ «Республіки Крим» та утворення у складі РФ нових суб'єктів» (ч. 3 ст. 1 ФКЗ).

Верховною Радою України 15.04.2014 прийнято Закон України №1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», згідно з яким перебування підрозділів ЗС РФ на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією 1997 року та іншим міжнародно-правовим актам, визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, внутрішні води України цих територій, внутрішні морські води і територіальне море України навколо Кримського півострова, територію виключної (морської) економічної зони України вздовж узбережжя Кримського півострова та прилеглого до узбережжя континентального шельфу України, на які поширюється юрисдикція органів державної влади України відповідно до норм міжнародного права, Конституції та законів України, а також повітряний простір над вищезазначеними територіями, визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії РФ.

Викладене кореспондує положенням Постанови Верховної Ради України від 27.01.2015 № 129-VIII «Про Звернення Верховної Ради України до Організації

Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу про визнання Російської Федерації державою-агресором», Постанови Верховної Ради України від 21.04.2015 № 337-VIII «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків» та Постанови Верховної Ради України від 20.03.2018 № 2356-VIII «Про комплекс невідкладних заходів щодо практичної реалізації міжнародно-правової відповідальності Російської Федерації за збройну агресію проти України», якими визнано РФ державою-агресором та констатовано факт збройного конфлікту між Україною та РФ.

Зокрема, відповідно до звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу про визнання РФ державою-агресором, РФ визнано державою-агресором та констатовано факт початку збройного конфлікту, викликаного російською агресією з 20 лютого 2014 року під час вторгнення окремих підрозділів ЗС РФ через державний кордон України в районі Керченської протоки та використання РФ своїх військових формувань, дислокованих у Криму для забезпечення ведення агресивної війни проти України.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27.03.2014 № 68/262, «референдум», проведений в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (АР Крим) 16.03.2014, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для будь-якої зміни статусу Автономної Республіки Крим та м. Севастополя (АР Крим).

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19.12.2016 № 71/205 та від 19.12.2017 № 72/190, «Проблема мілітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17.12.2018, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22.12.2018 послідовно засуджено тимчасову окупацію Російською Федерацією внаслідок військової агресії частини території України - Автономної Республіки Крим та м. Севастополя (АР Крим) - підтверджено невизнання її анексії.

Таким чином, тимчасова окупація РФ частини території України - Автономної Республіки Крим та м. Севастополя (АР Крим), яка розпочалася із збройного конфлікту, викликаного російською військовою агресією, починаючи з 20.02.2014, а також анексія з боку РФ цієї частини території України є загальновідомими фактами, які за хронологією подій:

а) констатовані нормативними, хоча і засудженими з точки зору міжнародного права, актами РФ, а також «нормативними актами» самопроголошених суб'єктів на території України в АР Крим, законність яких не визнається державою Україна, проте прийнятих судом у даному випадку до уваги, оскільки вирішується питання про відповідальність за вчинення злочинів, внаслідок яких були прийняті такі акти;

б) встановлені національними нормативно-правовими актами, які є обов'язковими для застосування на території України;

в) засуджені загально міжнародними актами колективного реагування, - а відтак ці факти не потребують окремого судового доведення.

За таких обставин, статус території АР Крим, відповідно до Закону України від 15.04.2014 № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» визначено як тимчасово окупована територія, унаслідок збройної агресії РФ, та встановлено особливий правовий режим на цій території, визначено особливості діяльності державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій в умовах цього режиму, додержання та захисту прав і свобод людини і громадянина, а також прав і законних інтересів юридичних осіб.

Таким чином, станом на березень 2014 року Україна перебувала у стані, що характеризується діями щодо вирішення національно-етнічних, релігійних та інших протиріч із застосуванням засобів збройного насильства, за яких держава не переходить в особливий стан, що визначається як війна, і не вводить режим воєнного стану в країні або на частині її території, а збройна боротьба не виходить за межі операційного напрямку (мають місце різні військові інциденти, військові акції, інші військові зіткнення обмеженого масштабу (низької інтенсивності) із застосуванням іррегулярних або регулярних збройних формувань), тобто знаходилася у періоді збройного конфлікту.

Разом з тим, відповідно до Указу Президента України від 02.03.2014 № 189/2014 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 1 березня 2014 року «Про невідкладні заходи щодо забезпечення національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України» та від 17.03.2014 № 303/2014 «Про часткову мобілізацію», затвердженого Законом України № 1126-VII від 17.03.2014 Збройні Сили України та відповідні військові формування приведені у повну бойову готовність, а в державі оголошено часткову мобілізацію.

Відповідно до ст. 1 Закону України від 06.12.1991 № 1932-XII «Про оборону України» особливий період – це період, що настає з моменту оголошення рішення про мобілізацію (крім цільової) або доведення його до виконавців стосовно прихованої мобілізації чи з моменту введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях та охоплює час мобілізації, воєнний час і частково відбудовний період після закінчення воєнних дій.

17.03.2014 в Україні настав особливий період.

Виходячи з необхідності збереження життя, здоров'я, забезпечення прав і законних інтересів військовослужбовців, працівників Збройних Сил України, інших військових формувань, працівників правоохоронних органів України, які проходять службу (працюють) на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, Указом Президента України від 24.03.2014 № 339 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України» введено в дію рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових

формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України».

Відповідно до вказаного рішення, наказано невідкладно розпочати передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України. Рішення було опубліковане в офіційних виданнях та в засобах масової інформації.

Як зазначено у ч. 2 ст. 14 Закону України від 15.04.2014 № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», військовослужбовці військових формувань та правоохоронних органів України, які не прибули до визначених пунктів у визначені військовими формуваннями та правоохоронними органами України строки, вважаються такими, що залишили військові частини, та зараховуються у розпорядження відповідних посадових осіб. Відповідна інформація щодо їх розшуку надається до правоохоронних органів.

В умовах збройного конфлікту та окупації території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, вірні присязі Українському народу військовослужбовці та співробітники правоохоронних органів самостійно і централізовано виходили з окупованої території Автономної Республіки Крим для подальшого проходження служби в Збройних Силах України.

Всупереч викладеному, Фасуляк О.А., у період з лютого до березня 2014 року, точної дати досудовим розслідуванням не встановлено, порушив складену ним Військову присягу на вірність народу України та в умовах, коли Український народ героїчно протистояв російському агресору, у порушення вимог ст.ст. 4, 65, 68 Конституції України, ст.ст. 1, 17 Закону України «Про оборону України», ст.ст. 9, 11, 14, 16, 37 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил України, ст.ст. 2, 4, 6 Дисциплінарного статуту Збройних Сил України ст. ст. 1, 2, 3, 6, 8, 23, 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», наказу Міністерства внутрішніх справ України від 26.03.2014 № 248 «Про передислокацію військових частин (підрозділів, установ) внутрішніх військ МВС України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополь», після виникнення загрози державному суверенітету України та її територіальної цілісності, а також у ході відсічі збройної агресії російської федерації проти України, зрадив українській державі та всьому Українському народові, вчинивши умисний злочин проти основ національної безпеки України за наступних обставин.

Так, військовослужбовець Кримського територіального командування Внутрішніх військ МВС України підполковник Фасуляк О.А., усвідомлюючи, що починаючи з кінця лютого 2014 року територія Автономної Республіки Крим тимчасово не підконтрольна органам влади України та знаходиться під окупацією військових підрозділів Збройних Сил РФ, з особистих мотивів, всупереч інтересам держави Україна, в період збройного конфлікту, будучи особою начальницького складу МВС України, вирішив перейти на бік ворога в період збройного конфлікту, не прибув у березні 2014 року на континентальну територію України у визначені пункти збору, прийняв пропозицію невстановлених слідством представників незаконного окупаційного органу так званої «Управління федеральної служби

виконання покарань по Республіці Крим і м. Севастополю» (рос., далі – «УФСИН россии по Республике Крым и г. Севастополю»), що є структурним підрозділом окупаційної адміністрації Російської Федерації, та погодився на перехід на бік ворога у період збройного конфлікту, вступивши на службу до незаконного вищевказаного окупаційного органу влади держави – агресора на посаду заступника начальника управління федеральної служби виконання покарань по Республіці Крим і м. Севастополю («УФСИН россии по Республике Крым и г. Севастополю»), де отримав спеціальне звання «полковник внутрішньої служби».

Так, відповідно до «Положення о Федеральной службе исполнения наказаний», затвердженого указом президента РФ від 13.10.2004 № 1314, Федеральна служба виконання покарань є федеральним органом виконавчої влади, що здійснює правозастосовні функції, функції контролю та нагляду сфері виконання кримінальних покарань щодо засуджених, функції по утриманню осіб, підозрюваних чи обвинувачених у скоєнні злочинів, та підсудних, які перебувають під вартою, їх охорони та конвоювання, а також функції контролю за поведінкою осіб, звільнених умовно-достроково від відбування покарання, умовно засуджених та засуджених, яким судом надано відстрочення від відбування покарання та контролю за перебуванням осіб, підозрюваних чи обвинувачених у скоєнні злочинів, та підсудних, які перебувають під вартою, їх охорони та конвоювання, а також функції контролю за поведінкою осіб, звільнених умовно-достроково від відбування покарання, умовно засуджених та засуджених, яким судом надано відстрочення від відбування покарання, і з контролю за перебуванням осіб, підозрюваних чи обвинувачених у скоєнні злочинів, у місцях виконання запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту та за дотриманням ними накладених судом заборон та (або) обмежень.

Згідно з «Положением об Управлении Федеральной службы исполнения наказаний по Республике Крым и городу федерального значения Севастополю», затвердженим наказом Федеральної служби виконання покарань від 28.03.2014 № 147, Управління Федеральної служби виконання покарань по Республіці Крим та місту федерального значення Севастополю є територіальним органом Федеральної служби виконання покарань, що здійснює в межах своїх повноважень правозастосовні функції, функції контролю та нагляду у сфері виконання кримінальних покарань щодо засуджених, функції утримання осіб, підозрюваних або обвинувачених у скоєнні злочинів та підсудних, які перебувають під вартою, їх охороні та конвоюванні, а також функції з контролю за поведінкою умовно засуджених та засуджених, яким судом надано відстрочення від відбування покарання, і щодо контролю за перебуванням осіб, підозрюваних чи обвинувачених у скоєнні злочинів, у місцях виконання запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту та за дотриманням ними накладених судом заборон та (або) обмежень. Місцезнаходження (юридична адреса) територіального органу: Російська Федерація, Крим, м. Сімферополь, вул. Гагаріна, д. 18а.

Крім цього, Фасуляк О.А., перейшовши на бік ворога в період збройного конфлікту, у підтвердження правильності свого вибору, будучи громадянином України та військовослужбовцем Внутрішніх військ МВС України, отримав паспорт громадянина російської федерації серії 6614 № 754588.

В той же час, наказом командувача Національної гвардії України від 15.07.2014 №50 о/с Фасуляк О.А. звільнений з військової служби у запас Збройних

Сил України відповідно до п. «И» ч.6 ст. 26 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» (у зв'язку із систематичним невиконанням умов контракту військовослужбовцем).

У подальшому, протягом 2014 – 2020 років, як мінімум до 27.02.2020, більш точного часу органом досудового розслідування не встановлено, Фасуляк О.А., перебуваючи на тимчасово окупованій території АР Крим, продовжуючи вчиняти дії, що охоплювались його злочинним умислом, направленим на перехід на бік ворога в період збройного конфлікту та надання іноземній державі допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, розпочав свою активну діяльність в інтересах ворога, виконуючі обов'язки заступника начальника незаконного окупаційного органу так званого «УФСИН россии по Республике Крым и г. Севастополю», що виразились у проходженні ним служби на посаді заступника начальника «УФСИН россии по Республике Крым и г. Севастополю» на тимчасово окупованій території АР Крим, виконанні доручень та вказівок керівництва незаконної вищевказаної воєнізованої організації.

Надалі, з 22.11.2022, тобто в умовах воєнного стану, введеного 24.02.2022 Указом Президента України №64/2022 у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України, Фасуляк О.А. керівництвом окупаційного правоохоронного органу «ФСИН РФ» був переведений для подальшого проходження служби на посаду начальника незаконно створеного управління федеральної служби виконання покарань РФ по Запорізькій області (рос., далі – «УФСИН россии по Запорожской области»), де проходив службу на вказаній офіцерській посаді як мінімум по 17.03.2023, більш точного часу органом досудового розслідування не встановлено.

На вказаній посаді Фасуляк О.А. у період як мінімум з 22.11.2022 по 17.03.2023 надавав іноземній державі – російській федерації допомогу в проведенні підривної діяльності проти України шляхом керівництва незаконно створеним правоохоронним органом, який на тимчасово окупованій державою – агресором території Запорізької області виконує правозастосовні функції, функції контролю та нагляду у сфері виконання кримінальних покарань щодо засуджених (зокрема і незаконно затриманих і засуджених окупаційною владою громадян України), функції утримання осіб, підозрюваних або обвинувачених у скоєнні злочинів та підсудних, які перебувають під вартою, їх охороні та конвоюванні, а також функції з контролю за поведінкою умовно засуджених та засуджених, яким судом надано відстрочення від відбування покарання, і щодо контролю за перебуванням осіб, підозрюваних чи обвинувачених у скоєнні злочинів, у місцях виконання запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту та за дотриманням ними накладених судом заборон та (або) обмежень.

Таким чином, громадянин України Фасуляк О.А., перейшовши на бік ворога в період збройного конфлікту, сприяв утриманню, посиленню та становленню окупаційної влади, що продовжує незаконні дії по окупації АР Крим по даний час, особистим прикладом продемонстрував іншим особам рядового і начальницького складу Кримського територіального командування внутрішніх військ МВС України невиконання вимог Конституції України, Військової присяги, Статутів Збройних Сил України, Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», Закону України «Про оборону України», своїми знаннями, навичками та діями всупереч інтересам України продовжував виконувати обов'язки щодо

надання допомоги Російській Федерації в окупації АР Крим, чим завдав шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності України.

Зміст підозри Фасуляка О.А. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України.

Фасуляк Олександр Алімович підозрюється у тому, що 26.03.2014, будучи громадянином України, маючи військове звання «підполковник» та проходячи військову службу за контрактом осіб офіцерського складу на посаді командира стрілецького батальйону (з конвоювання, екстрадиції та охорони підсудних) 9 бригади (військова частина 3009) управління Кримського територіального командування внутрішніх військ МВС, яка дислокувалась за адресою: вул. Субхі, 1, м. Сімферополь, АР Крим, достовірно знаючи про обставини окупації території Автономної Республіки Крим військовослужбовцями Збройних Сил Російської Федерації, в умовах збройного конфлікту, у порушення вимог ст.ст. 4, 65, 68 Конституції України, ст.ст. 1, 17 Закону України «Про оборону України», ст.ст. 9, 11, 14, 16, 37 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил України, ст.ст. 2, 4, 6 Дисциплінарного статуту Збройних Сил України ст. ст. 1, 2, 3, 6, 8, 23, 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», наказу Міністерства внутрішніх справ України від 26.03.2014 №248 «Про передислокацію військових частин (підрозділів, установ) внутрішніх військ МВС України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополь», усвідомлюючи, що починаючи з кінця лютого 2014 року територія Автономної Республіки Крим тимчасово не підконтрольна органам влади України та знаходиться під окупацією військових підрозділів Збройних Сил РФ, з особистих мотивів, всупереч інтересам держави Україна, в період збройного конфлікту, будучи особою начальницького складу МВС України, вирішив перейти на бік ворога в період збройного конфлікту, з цією метою не прибув у березні 2014 року на континентальну територію України у визначені пункти збору та прийняв пропозицію невстановлених слідством представників незаконного окупаційного органу так званої «Управління федеральної служби виконання покарань по Республіці Крим і м. Севастополю» (рос., далі – «УФСИН россии по Республике Крым и г. Севастополю»), що є структурним підрозділом окупаційної адміністрації Російської Федерації, та погодився на перехід на бік ворога у період збройного конфлікту, вступивши на службу до незаконного вищевказаного окупаційного органу влади держави – агресора на посаду заступника начальника управління федеральної служби виконання покарань по Республіці Крим і м. Севастополю («УФСИН россии по Республике Крым и г. Севастополю»), де отримав спеціальне звання «полковник внутрішньої служби».

Так, відповідно до «Положения о Федеральной службе исполнения наказаний», затвердженого указом президента РФ від 13.10.2004 № 1314, Федеральна служба виконання покарань є федеральним органом виконавчої влади, що здійснює правозастосовні функції, функції контролю та нагляду сфері виконання кримінальних покарань щодо засуджених, функції по утриманню осіб, підозрюваних чи обвинувачених у скоєнні злочинів, та підсудних, які перебувають під вартою, їх охорони та конвоювання, а також функції контролю за поведінкою

осіб, звільнених умовно-достроково від відбування покарання, умовно засуджених та засуджених, яким судом надано відстрочення від відбування покарання та контролю за перебуванням осіб, підозрюваних чи обвинувачених у скоєнні злочинів, та підсудних, які перебувають під вартою, їх охорони та конвоювання, а також функції контролю за поведінкою осіб, звільнених умовно-достроково від відбування покарання, умовно засуджених та засуджених, яким судом надано відстрочення від відбування покарання, і з контролю за перебуванням осіб, підозрюваних чи обвинувачених у скоєнні злочинів, у місцях виконання запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту та за дотриманням ними накладених судом заборон та (або) обмежень.

Згідно з «Положением об Управлении Федеральной службы исполнения наказаний по Республике Крым и городу федерального значения Севастополю», затвердженим наказом Федеральної служби виконання покарань від 28.03.2014 № 147, Управління Федеральної служби виконання покарань по Республіці Крим та місту федерального значення Севастополю є територіальним органом Федеральної служби виконання покарань, що здійснює в межах своїх повноважень правозастосовні функції, функції контролю та нагляду у сфері виконання кримінальних покарань щодо засуджених, функції утримання осіб, підозрюваних або обвинувачених у скоєнні злочинів та підсудних, які перебувають під вартою, їх охорони та конвоюванні, а також функції з контролю за поведінкою умовно засуджених та засуджених, яким судом надано відстрочення від відбування покарання, і щодо контролю за перебуванням осіб, підозрюваних чи обвинувачених у скоєнні злочинів, у місцях виконання запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту та за дотриманням ними накладених судом заборон та (або) обмежень. Місцезнаходження (юридична адреса) територіального органу: Російська Федерація, Крим, м. Сімферополь, вул. Гагаріна, д. 18а.

Крім цього, Фасуляк О.А., перейшовши на бік ворога в період збройного конфлікту, у підтвердження правильності свого вибору, будучи громадянином України та військовослужбовцем Внутрішніх військ МВС України, отримав паспорт громадянина російської федерації серії 6614 № 754588.

В той же час, наказом командувача Національної гвардії України від 15.07.2014 №50 о/с Фасуляк О.А. звільнений з військової служби у запас Збройних Сил України відповідно до п. «И» ч.6 ст. 26 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» (у зв'язку із систематичним невиконанням умов контракту військовослужбовцем).

У подальшому, протягом 2014 – 2020 років, як мінімум до 27.02.2020, більш точного часу органом досудового розслідування не встановлено, Фасуляк О.А., перебуваючи на тимчасово окупованій території АР Крим, продовжуючи вчиняти дії, що охоплювались його злочинним умислом, направленим на перехід на бік ворога в період збройного конфлікту та надання іноземній державі допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, розпочав свою активну діяльність в інтересах ворога, виконуючі обов'язки заступника начальника незаконного окупаційного органу так званого «УФСИН росії по Республіке Крым и г. Севастополю», що виразились у проходженні ним служби на посаді заступника начальника «УФСИН росії по Республіке Крым и г. Севастополю» на тимчасово окупованій території АР Крим, виконанні доручень та вказівок керівництва незаконної вищевказаної воєнізованої організації.

Таким чином, громадянин України Фасуляк О.А., перейшовши на бік ворога в період збройного конфлікту, сприяв утриманню, посиленню та становленню окупаційної влади, що продовжує незаконні дії по окупації АР Крим по даний час, особистим прикладом продемонстрував іншим особам рядового і начальницького складу Кримського територіального командування внутрішніх військ МВС України невиконання вимог Конституції України, Військової присяги, Статутів Збройних Сил України, Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», Закону України «Про оборону України», своїми знаннями, навичками та діями всупереч інтересам України продовжував виконувати обов'язки щодо надання допомоги Російській Федерації в окупації АР Крим, чим завдав шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності України.

Таким чином, Фасуляк Олександр Алімович підозрюється у тому, що він своїми вищеописаними діями, які виразились у державній зраді, тобто в діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності України: переході на бік ворога в період збройного конфлікту, вчинив кримінальне правопорушення, передбачене ч. 1 ст. 111 КК України.

Зміст підозри Фасуляка О.А. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України.

Фасуляк Олександр Алімович підозрюється у тому, що 26.03.2014, будучи громадянином України, маючи військове звання «підполковник» та проходячи військову службу за контрактом осіб офіцерського складу на посаді командира стрілецького батальйону (з конвоювання, екстрадиції та охорони підсудних) 9 бригади (військова частина 3009) управління Кримського територіального командування внутрішніх військ МВС, яка дислокувалась за адресою: вул. Субхі, 1, м. Сімферополь, АР Крим, достовірно знаючи про обставини окупації території Автономної Республіки Крим військовослужбовцями Збройних Сил Російської Федерації, в умовах збройного конфлікту, у порушення вимог ст.ст. 4, 65, 68 Конституції України, ст.ст. 1, 17 Закону України «Про оборону України», ст.ст. 9, 11, 14, 16, 37 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил України, ст.ст. 2, 4, 6 Дисциплінарного статуту Збройних Сил України ст. ст. 1, 2, 3, 6, 8, 23, 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», наказу Міністерства внутрішніх справ України від 26.03.2014 №248 «Про передислокацію військових частин (підрозділів, установ) внутрішніх військ МВС України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополь», усвідомлюючи, що починаючи з кінця лютого 2014 року територія Автономної Республіки Крим тимчасово не підконтрольна органам влади України та знаходиться під окупацією військових підрозділів Збройних Сил РФ, з особистих мотивів, всупереч інтересам держави Україна, в період збройного конфлікту, будучи особою начальницького складу МВС України, вирішив перейти на бік ворога в період збройного конфлікту, для чого не прибув у березні 2014 року на континентальну територію України у визначені пункти збору, прийняв пропозицію невстановлених слідством представників незаконного окупаційного органу так званої «Управління федеральної служби виконання покарань по Республіці Крим і

м. Севастополю» (рос., далі – «УФСИН россии по Республике Крым и г. Севастополю»), що є структурним підрозділом окупаційної адміністрації Російської Федерації, та погодився на перехід на бік ворога у період збройного конфлікту, вступивши на службу до незаконного вищевказаного окупаційного органу влади держави – агресора на посаду заступника начальника управління федеральної служби виконання покарань по Республіці Крим і м. Севастополю («УФСИН россии по Республике Крым и г. Севастополю»), де отримав спеціальне звання «полковник внутрішньої служби».

Так, відповідно до «Положения о Федеральной службе исполнения наказаний», затвердженого указом президента РФ від 13.10.2004 № 1314, Федеральна служба виконання покарань є федеральним органом виконавчої влади, що здійснює правозастосовні функції, функції контролю та нагляду сфері виконання кримінальних покарань щодо засуджених, функції по утриманню осіб, підозрюваних чи обвинувачених у скоєнні злочинів, та підсудних, які перебувають під вартою, їх охорони та конвоювання, а також функції контролю за поведінкою осіб, звільнених умовно-достроково від відбування покарання, умовно засуджених та засуджених, яким судом надано відстрочення від відбування покарання та контролю за перебуванням осіб, підозрюваних чи обвинувачених у скоєнні злочинів, та підсудних, які перебувають під вартою, їх охорони та конвоювання, а також функції контролю за поведінкою осіб, звільнених умовно-достроково від відбування покарання, умовно засуджених та засуджених, яким судом надано відстрочення від відбування покарання, і з контролю за перебуванням осіб, підозрюваних чи обвинувачених у скоєнні злочинів, у місцях виконання запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту та за дотриманням ними накладених судом заборон та (або) обмежень.

Згідно з «Положением об Управлении Федеральной службы исполнения наказаний по Республике Крым и городу федерального значения Севастополю», затвердженим наказом Федеральної служби виконання покарань від 28.03.2014 № 147, Управління Федеральної служби виконання покарань по Республіці Крим та місту федерального значення Севастополю є територіальним органом Федеральної служби виконання покарань, що здійснює в межах своїх повноважень правозастосовні функції, функції контролю та нагляду у сфері виконання кримінальних покарань щодо засуджених, функції утримання осіб, підозрюваних або обвинувачених у скоєнні злочинів та підсудних, які перебувають під вартою, їх охороні та конвоюванні, а також функції з контролю за поведінкою умовно засуджених та засуджених, яким судом надано відстрочення від відбування покарання, і щодо контролю за перебуванням осіб, підозрюваних чи обвинувачених у скоєнні злочинів, у місцях виконання запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту та за дотриманням ними накладених судом заборон та (або) обмежень. Місцезнаходження (юридична адреса) територіального органу: Російська Федерація, Крим, м. Сімферополь, вул. Гагаріна, д. 18а.

Крім цього, Фасуляк О.А., перейшовши на бік ворога в період збройного конфлікту, у підтвердження правильності свого вибору, будучи громадянином України та військовослужбовцем Внутрішніх військ МВС України, отримав паспорт громадянина російської федерації серії 6614 № 754588.

В той же час, наказом командувача Національної гвардії України від 15.07.2014 №50 о/с Фасуляк О.А. звільнений з військової служби у запас Збройних

Сил України відповідно до п. «И» ч.6 ст. 26 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» (у зв'язку із систематичним невиконанням умов контракту військовослужбовцем).

У подальшому, протягом 2014 – 2020 років, як мінімум до 27.02.2020, більш точного часу органом досудового розслідування не встановлено, Фасуляк О.А., перебуваючи на тимчасово окупованій території АР Крим, продовжуючи вчиняти дії, що охоплювались його злочинним умислом, направленим на перехід на бік ворога в період збройного конфлікту та надання іноземній державі допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, розпочав свою активну діяльність в інтересах ворога, виконуючі обов'язки заступника начальника незаконного окупаційного органу так званого «УФСИН россии по Республике Крым и г. Севастополю», що виразились у проходженні ним служби на посаді заступника начальника «УФСИН россии по Республике Крым и г. Севастополю» на тимчасово окупованій території АР Крим, виконанні доручень та вказівок керівництва незаконної вищевказаної воєнізованої організації.

Надалі, з 22.11.2022, тобто в умовах воєнного стану, введеного 24.02.2022 Указом Президента України №64/2022 у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України, Фасуляк О.А. керівництвом окупаційного правоохоронного органу «ФСИН РФ» був переведений для подальшого проходження служби на посаду начальника незаконно створеного управління федеральної служби виконання покарань РФ по Запорізькій області (рос., далі – «УФСИН россии по Запорожской области»), де проходив службу на вказаній офіцерській посаді як мінімум по 17.03.2023, більш точного часу органом досудового розслідування не встановлено.

На вказаній посаді Фасуляк О.А. у період як мінімум з 22.11.2022 по 17.03.2023 надавав іноземній державі – російській федерації допомогу в проведенні підривної діяльності проти України шляхом керівництва незаконно створеним правоохоронним органом, який на тимчасово окупованій державою – агресором території Запорізької області виконує правозастосовні функції, функції контролю та нагляду у сфері виконання кримінальних покарань щодо засуджених (зокрема і незаконно затриманих і засуджених окупаційною владою громадян України), функції утримання осіб, підозрюваних або обвинувачених у скоєнні злочинів та підсудних, які перебувають під вартою, їх охороні та конвоюванні, а також функції з контролю за поведінкою умовно засуджених та засуджених, яким судом надано відстрочення від відбування покарання, і щодо контролю за перебуванням осіб, підозрюваних чи обвинувачених у скоєнні злочинів, у місцях виконання запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту та за дотриманням ними накладених судом заборон та (або) обмежень.

Таким чином, громадянин України Фасуляк О.А., надаючи іноземній державі допомогу в проведенні підривної діяльності проти України, сприяв утриманню, посиленню та становленню окупаційної влади, що продовжує незаконні дії по окупації Запорізької області по даний час, своїми знаннями, навичками та діями всупереч інтересам України продовжував виконувати обов'язки щодо надання допомоги Російській Федерації в окупації Запорізької області, чим завдав шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності України.

Таким чином, Фасуляк Олександр Алімович підозрюється у тому, що він своїми вищеописаними діями, які виразились у державній зраді, тобто в діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності України: наданні іноземній державі допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчиненому в умовах воєнного стану, вчинив кримінальне правопорушення, передбачене ч. 2 ст. 111 КК України.

Зміст підозри Фасуляка О.А. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 408 (чинної до 01.07.2020) КК України.

Фасуляк Олександр Алімович підозрюється у тому, що 26.03.2014, будучи громадянином України, маючи військове звання «підполковник» та проходячи військову службу за контрактом осіб офіцерського складу на посаді командира стрілецького батальйону (з конвоювання, екстрадиції та охорони підсудних) 9 бригади (військова частина 3009) управління Кримського територіального командування внутрішніх військ МВС, яка дислокувалась за адресою: вул. Субхі, 1, м. Сімферополь, АР Крим, достовірно знаючи про обставини окупації території Автономної Республіки Крим військовослужбовцями Збройних Сил Російської Федерації, в умовах збройного конфлікту, в порушення вимог ст.ст. 17, 65, 68 Конституції України, ст. 2 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», ст.ст. 1, 17 Закону України «Про оборону України», ст.ст. ст. 1, 2, 3, 6, 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», ст.ст. 11, 16, 129, 130 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил України, ст.ст. 2, 4, 6 Дисциплінарного статуту Збройних Сил України, Указу Президента України від 24.03.2014 № 339 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України» та наказу МВС України від 26.03.2014 №248 «Про передислокацію військових частин (підрозділів, установ) внутрішніх військ МВС України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони», діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, порушуючи військову дисципліну, з метою ухилитись від військової служби, маючи на меті перехід на бік ворога в період збройного конфлікту, не з'явився на службу з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим у визначені пункти збору на континентальній території України з 26 березня до 15 липня 2014 року, залишившись на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим, проводячи час на власний розсуд, не виконуючи обов'язки військової служби і ухиляючись від військової служби до 15 липня 2014 року, коли наказом командувача Національної гвардії України від 15.07.2014 № 50 о/с його було звільнено з військової служби у зв'язку із систематичним невиконанням умов контракту військовослужбовцем, відповідно до п. «И» ч.6 ст. 26 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу».

Таким чином, Фасуляк Олександр Алімович підозрюється у тому, що він своїми вищеописаними діями, які виразились у дезертирстві, тобто в нез'явленні на службу з метою ухилитися від військової служби у разі переведення, вчинив кримінальне правопорушення, передбачене ч. 1 ст. 408 КК України (чинної до 01.07.2020).

**Слідчий в особливо важливих
справах слідчого відділу
УСБУ у Хмельницькій області
підполковник юстиції**

Бойко Сергій Анатолійович

ПОГОДЖЕНО

**Прокурор відділу нагляду за додержанням
законів регіональним органом безпеки
Хмельницької обласної прокуратури**

Якушко Надія Анатоліївна

«14» вересня 2023 року

Підозрюваному роз'яснено його права та обов'язки, передбачені ст. 42 КПК України:

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - зустрічі без обмеження в часі та кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних діях; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Обвинувачений також має право:

1) брати участь під час судового розгляду у допиті свідків обвинувачення або вимагати їхнього допиту, а також вимагати виклику і допиту свідків захисту на тих самих умовах, що й свідків обвинувачення;

2) збирати і подавати суду докази;

3) висловлювати в судовому засіданні свою думку щодо клопотань інших учасників судового провадження;

4) виступати в судових дебатах;

5) ознайомлюватися з журналом судового засідання та технічним записом судового процесу, які йому зобов'язані надати уповноважені працівники суду, і подавати щодо них свої зауваження;

6) оскаржувати в установленому цим Кодексом порядку судові рішення та ініціювати їх перегляд, знати про подані на них апеляційні та касаційні скарги, заяви про їх перегляд, подавати на них заперечення;

7) отримувати роз'яснення щодо порядку підготовки та використання досудової доповіді, відмовлятися від участі у підготовці досудової доповіді;

8) брати участь у підготовці досудової доповіді, надавати представнику персоналу органу пробації інформацію, необхідну для підготовки такої доповіді, ознайомлюватися з текстом досудової доповіді, подавати свої зауваження та уточнення.

Підозрюваний, обвинувачений мають також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

Підозрюваний, обвинувачений, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний, обвинувачений зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;

4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробації, необхідну для підготовки досудової доповіді.

Підозрюваному, обвинуваченому вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням особою, яка здійснює таке повідомлення.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

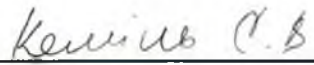
Підозрюваний _____

«__» год. «__» хвилин

«__» _____ 2023 року

Захисник

«10» год. «40» хвилин

«14» 09 2023 року

Повідомлення про підозру вручив
Слідчий в особливо важливих
справах слідчого відділу
УСБУ у Хмельницькій області
підполковник юстиції

Бойко Сергій Анатолійович